

forstandig Optakt til Forhandlinger med Selskabet om at vise Imødekommenhed?

Jeg betvivler, at det ærede Medlem har gjort denne fattige Kvinde en Tjeneste ved den Maade, hvorpaa han har omtalt denne Sag her i Tinget. Thi det ærede Medlem er særdeles vel vidende i alle Enkeltheder om, hvorledes denne Sag forholder sig. Det ærede Medlem ved, at det af samtlige Lægeerklæringer i Sagen fremgaar, at den vedkommende Arbejdsmand led i fremtrædende Grad af Sukkersyge, hvis Pleje paa Grund af Omstændigheder, jeg ikke nærmere kender, var blevet i høj Grad forsumt. Det ærede Medlem ved, at der fra lægelig Side er ytret meget fremtrædende Tvivl om, hvorvidt den Kontusion af Benet, som Ulykkestilfældet havde foranlediget, kunde antages at have haft nogen som helst Indflydelse paa Sukkersygen. Og det ærede Medlem ved, at Indenrigsministeriet, som havde Pligt til paa Forsikringsselskabets Henvendelse til Ministeriet at søske Retslægeraadets Erklæring, fik det Svar, at dette vilde finde det betænkeligt at fastslaa Forbindelse mellem Ulykkestilfældet og Dødsfaldet. Med andre Ord, alle kyndige er af den Opfattelse, at man her staar overfor et Dødsfald af Sukkersyge, et Dødsfald, der jo er særdeles beklageligt, ikke mindst paa Grund af de økonomiske Følger, det har for Enken. Men saaledes som Ulykkesforsikringsloven er affattet, er det Indenrigsministeriets Pligt at vise et ligeligt Hensyn til begge Parter. Forsikringsselskabet har Adkomst til den Appel til Ministeriet, som Selskabet har foretaget, og det er Ministeriets Pligt at tage Hensyn til samtlige tilstedeværende Omstændigheder; det er ikke muligt for Ministeriet i denne Sammenhæng at lade sit gode Hjerte raade, selv om man vilde være aldrig saa tilbøjelig dertil. Og der er det underlige ved Sagen, at det ærede Medlem særdeles vel ved, at naar Sagen har trukket ud saa længe, som den har, er det, fordi Ministeriet ad alle de Veje, der stod Ministeriet aabne, har bestræbt sig for at faa Sagen lagt saaledes til Rette, at Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelse kunde blive staaende ved Magt og den vedkommende faa den Erstatning, som der gennem denne Afgørelse var aabnet Udsigt til. Men det har ikke været muligt.

Nu kan det ærede Medlem sige: Ja, men saa kunde man have skudt Retslægeraadets Afgørelse til Side. Ja vel, det har Ministeriet Myndighed til, det er ganske sikkert. Men mener virkelig det ærede Medlem, at man kan foretage sig sligt uden at have nogen virkelig Basis at staa paa?

Og hvad vil Konsekvensen blive med Hensyn til fremtidig Høring af Retslægeraadet, hvis Ministeriet ganske hensynsløst satte den lægelige Sagkundskab, som er repræsenteret ved dette Raad, til Side og trods Raadets klare Udtalelser traf Afgørelse efter Ministeriets Forgodtbefindende og paa Grundlag af det gode Hjerte, man i og for sig i dette Tilfælde, som i saa mange tidligere, kunde have ønsket at følge i Stedet for Sagkundskaben, i hvert Tilfælde kunde have ønsket under Hensyn til de økonomiske Vanskeligheder, som Afgørelsen medførte for den efterlevende?

Jeg tror, at det ærede Medlem havde gjort meget klogere i at undlade den bombastiske Omtale af denne Sag, som det ærede Medlem præsterede, og saa, hvis han mente, at den Vej i det hele taget var fremkommelig, have søgt en Forhandling med vedkommende Selskab. For saa vidt det ærede Medlem havde gjort dette, og jeg havde kunnet støtte ham i disse hans Bestræbelser, skulde han have fundet al den Støtte fra min Side, jeg var i Stand til at yde ham. En saadan Støtte vil jeg heller ikke nægte ham nu. Han har paakaldt den, og jeg skal være rede til at yde den. Men jeg tror rigtignok, at Muligheden for et gunstigt Resultat af en saadan Henvendelse har det ærede Medlem ikke øget ved den Optræden, han har vist i denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har beklaget sig over, at Arbejdsgiverne ikke fritages for at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden for Lærlinges Vedkommende. Jeg tror nu ikke, at der er meget ved den Sag at gøre. Det, at der oprkræves Bidrag til Fonden for Lærlinges Vedkommende, beror ikke, saaledes som det ærede Medlem synes at mene, paa en Misforstaaelse. Det ærede Medlem maa nemlig erindre, at den i Lovens § 29, Stykke 2, Punkt 4, omhandlede Fritagelse for Bidragspligt til Arbejdsløshedsfonden hviler paa den i Loven paa dette Punkt benyttede Formulering. Loven taler nemlig om Husbonden i denne Forbindelse, og i Parentes benytter den Udtrykket „Tyende“. Altsaa benytter Loven udtrykkelig ikke Ordene: Arbejdsgiver og Arbejder, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt udtalte, men derimod de af mig nævnte Udtryk; og det, som man ved Bestemmelsens Formulering i sin Tid tog Sigte paa, var det Forhold, som tidligere benævntes Tyendeforholdet, og det er ikke ophørt at bestaa, blot fordi en ny Lov har indført andre Betegnelser om og i visse Henseender ogsaa Ændringer af dette Forhold. Det hele Spørgsmaal skal naturlig-